

אילנה רוזנטאל חיפשה את האהבה. כשמצאה לבסוף - הובילה אותה למוות

# אכזבה אחרונה

**העוברים והשבים** ברחוב 105, ש' ברובע המגורים המהודר במערב מנהל-טן שבניו-יורק, נעצרו על המדרכות. הם הפנו את מבטיהם לעבר בניין חריש ורב-קומות. על המרפסת שבקומה החמישית נראתה דמותה של צעירה. היא ננעצה ב' ידיה וצעקה בקולי קולות לעבר דמות אלמונית, שלא נראתה לעיניהם, בתוך ה' דירה. מבפנים בקעו צעקותיו של גבר זועם.

המריבה הקולנית, שהפירה את שלות אחר הצהריים של השכונה האריסטוקרטית, היתה מחזה יוצא דופן.

בעוד שקהל הסקרנים שלמטה, גועץ בה עיניים תמהות, עלתה הצעירה על מעקה המרפסת, רגע אחד סקרה את הרחוב ש' למטה ובידיים מוטות לפניו קפצה אל המדרכה. עוד לפני שהצופים במחזה ה' מבעית הספיקו להבין את המתרחש ולמהר אל הגופה שהשתרעה על המדרכה בפישות אברים, יצא מפתח הבניין גבר בעל קומה

ספק אם אותם האלפים, שחזו בתערוכת יובל תל-אביב בהצגת תל-אביב הקטנה, בגירסתה הראשונה, בשבועות הראשונים להצגתה, שמו לבם לפסנתרנית, שלבשה שמלה ארוכה ומגבעת בד רחבה (ראה תמונת שער). ואשר ליוחה את זימרתם של שלושת חברי הלהקה בניגונה נלהבת.

היא לא היתה פסנתרנית מקצועית ואף לא השתלמה במיוחד בניגונה. אולם כש' היתה נוטלת לידיה מנגינה ומתחילה לפרוט אותה על מנגינת הפסנתר, נקל היה לגלות כי ניחנה בכישרון מוסיקאלי נדיר. היא היתה מאלתרת נעימות, מנגנת בהתלהבות ובדבקות, מקסימה את המאזינים לה.

הקריירה של אילנה כפסנתרנית לא הא' ריכה ימים. שבועות מספר אחרי תחילת הצגות תל-אביב הקטנה, פוטרה ממשרתה. תקופה מסוימת עבדה כמארחת במועדון התיאטרון בתל-אביב וכשנטשה את עבודתה שם, נעלמה מהגוף התל-אביבי. היא זכתה

כאשר חבר הפך לידה טרימוס בוער.

## \*\*\* אהבה במכון למדע

**מ' אז אותו נסיון** התאבדות טראגי, הפכה אילנה לנערה אחרת. היא ניסתה לפצות עצמה על אהבתה הנכזבת בכיבוש אחר האהבה בכל האמצעים.

בתקופה בה למדה לכללה ועתונאות ב' אוניברסיטה של תל-אביב (בחושבה לבחור בעתונאות כמקצוע, לאחר שעסקה בתרגום מאמרים עבור אחד מן השבועונים הקולנוע), לא היתה מהססת להיות היוזמת בהרפת' קאות אהבים.

אחד התלמידים, למשל, קיבל ממנה באחד הימים פתק, ב'זו הלשון: „הסתכל על ה' נערה היושבת שלושה ספסלים מאחוריך. אתה מוצא חן בעיני. בוא ניפגש הערב.“ אילנה היתה מתאהבת בכל לבה ובכל פעם שפרשת אהבה היתה מגיעה אל קיצה, היתה מקבלת זאת בצורה טראגית ומשבר

ספינדל, צנוע ועניו, רציני ומסוגר בעצ' מו, היה טיפוס מנוגד לאילנה בהופעתו החיצונית. מאחר ואמה של אילנה הינה חרשת למחצה, התרגלה הבה לדבר ב' צורה קולנית ורועשת, דבר שהיה מביא, לעיתים קרובות, את ידידה במבוכה. ספינ' דל, לעומת זאת, היה בעל טון דיבור שקט, כמעט בלתי נשמע.

## \*\*\* חלום החתונה

**וקטור וויליאם** ספינדל, פסיקאי במקצועו, שזכה בתוארו באוניברסיטת קולומביה, גויס עם הצטרפותה של אר' צות-הברית למלחמת העולם השנייה לשרר תים המדעיים של צבא-ארצות-הברית. הוא נימנה על צאת המדענים המצומצם שעסק בהכנת הפצצה האטומית הראשונה. משך חודשים ארוכים היה כלוא, כשאר אנשי יחידתו, בלוס-אלמוס שבמבר נחודה.

אולם אחרי שהפצצה האטומית הראשונה הוטלה על הירושימה, לא היה לבו של ספינדל שלם עם עיסוקיו. למרות הקריירה המזהירה שניבא לו, הוא פרש מתחום המחקר לצרכי מלחמה, החל בחקר האיזו' טופים לצרכים רפואיים. ומוזה 15 שנה עסק בהוראה, באוניברסיטת קולומביה. אילנה וויליאם נפגשו במחלקת האיזו' טופים במכון וייצמן. תוך עבודה משותפת נקשרו ביניהם יחסי ידידות, שהפכו במשך הזמן לרומן אהבה סוער. הם לא יכלו להסתיר את היחסים ביניהם זמן רב. כאשר גודע הדבר לאשתו של ספינדל, הוא לא התכחש אל אהבתו לאילנה. כתוצאה מכך נטלה אשתו את שני ילדיהם וחזרה לאר' צות-הברית.

לחישות הרכילות, שהילכו במכון וייצמן, סיפרו כי הוא עומד לגרש את אשתו ולשאת את אילנה. היה זה אחרי שאילנה עברה משבר נוסף. אביה, אדם חסון ובריא, פועל בבית-חרושת עסי, נפטר באופן פת' אומי כתוצאה מגידול במוח, שלושה ימים לאחר שנתגלה הגידול. מאז חיתה המשפחה על קיצבה דלה.

אילנה הזכירה לפעמים כי היא מצפה לירושה גדולה, אולם תוכניתיה להינשא לספינדל עמדה, כנראה, לפתור את הבעיות הכלכליות של המשפחה.

## \*\*\* האשה שחיפשה את האהבה

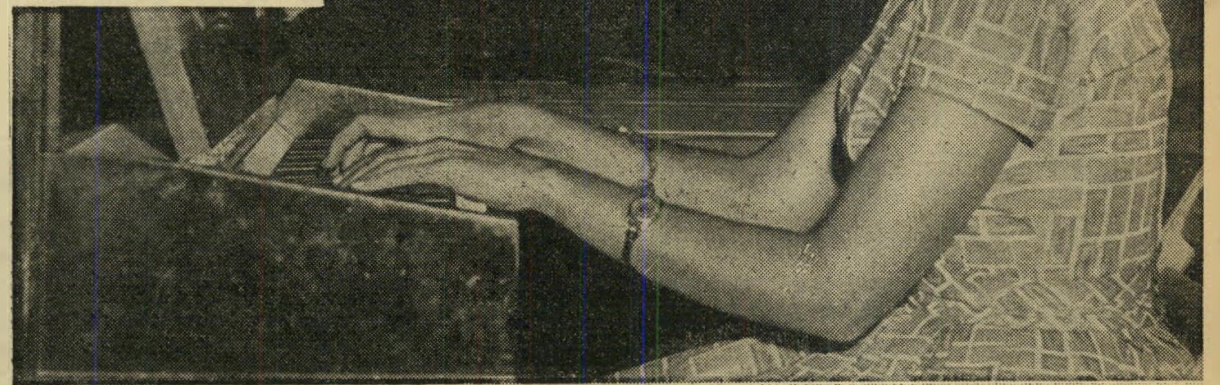
**ספינדל עזב** את הארץ לפני מספר חודשים, אחרי שסיים את מחקרו. איל' נה תיכונה לצאת מיד אחריו, לאחר קבלת אשרת הכניסה לארצות-הברית. ואמנם, לפני חודש וחצי, קיבלה את כרטיס הנסיעה ו' יצאה את הארץ.

היא באה מיד לדירתו של ספינדל, שנפרד בינתיים מאשתו, ובעוד הוא ממתין לגרר' שין הסופיים חיתה היא כאשתו לכל דבר. אלה שפגשו אותם כשהם יוצאים לבלות יחדיו, ציינו, כי השניים נראו כזוג נאהבים מאושר. גם במכתביה לידידותיה בארץ ציינה אילנה כי סוף-סוף מצאה את הגבר של חייה והיא חיה עמו באושר.

ירח הדבש הקצר של אילנה רוזנטאל נמשך בחישה חמישה שבועות. בתהליך ה' גרושין של ספינדל מאשתו נוצרו עיכור' ביים, כנראה על רקע כספי, וחלום הנשור אים הקרובים התרחק בבת-אחת. ביום ה' חמישי, לפני שבוע, צילצלה אילנה לאמה, לרחוב צייטלין בתל-אביב. „אמא, רע לי מאד,“ התייפחה בטלפון. „לא תהיה חתונה. יש לי צרות ואינני יודעת אם אחזור.“

שעות מספר לאחר אותה שיחה הגיעה שעת המשבר. היה זה כשספינדל קפץ להפי' סקת צהריים קצרה לביתו, הודיע לאילנה כי הוא עומד לצאת לזמן ארוך. אין לדעת בדיוק על איזה רקע פרץ הריב ביניהם, היות וספינדל סרב למסור על כך לעת' נמים. אולם ההשערה היא, כי הוא דרש ממנה לחזור לארץ, עד שיתק סופית את קשריו עם אשתו.

אילנה נתקפה בהיסטריה. „אם תפתח את הדלת, אקפוץ מן המרפסת!“ צעקה ביאוש. ספינדל לא נרתע מן האיום, יצא מבעד לדלת. אילנה קפצה. האישה שחיפשה את האהבה - מצאה במקומה את המחמת.



## המדען האהוב

ויליאם ספינדל (למעלה משמאל) מראשוני המדענים שעסקו ביצור ארצות-הברית במטרה להינשא לו, סימנה את הרוחן בקפיצת הת' אבדות מהקומה החמישית של אחד הבניינים במרכז ניו-יורק.

ממוצעת, הביט בגופת הצעירה, והפליט מפיו קללת יאוש. אחר מיהר לתא הטלפון הסמוך והזעיק אמבולנס. השכנים, שנאספו מסביב לגופה, לא זיהו אותה. היתה זו אורחת מישראל, אילנה רוזנטאל (26), שהגיעה למקום רק חמישה שבועות קודם לכן.

## \*\*\* נסיון התאבדות ראשון

**הקפיצה מהקומה החמישית** בניו-יורק היתה סוף הדרך לצעירה ישר' אלית מורה, שהמוטיב העיקרי בחייה היה בנאלי במקצת - חיפוש אחר האהבה. היא לא היתה נערת זונה. אף לא יפת-תואר במיוחד. ברונטית, ממושקפת, בעלת נמשים וצנזומה, לא נראתה אילנה כטיפוס שבגרים מפנים אחריו את הראש. היא היתה דמות אפורה, שאפילו כשהופיעה לאור הזרקורים לא משכה תשומת לב מיוחדת.

חדש היה פוקד אותה. על אחר מידידיה, שהודיע לה על ניתוק היחסים עמה, איימה: „אני הולכת לפסים וששכבת מתחת לגלגלי הכיבת.“ לדיד אחר, לו נתנה במתנה את ספרו של פיטיגריילי, האיש שחיפש את האהבה, כתבה כהקדשה, על הדף הראשון: „מאשה ההתפשט אהבה.“

לפני כשנה, בעת שאילנה הגיעה, ב' אמצעות עבודתה ככור האטומי, אל מכון וייצמן ברחובות, שם הועסקה כמזכירה מדעית של הפרופסור ישראל דוסטובובסקי, במחלקה לאיזוטופים ולמים כבדים, נדמה היה לה ולכולם כי מצאה סוף-סוף את האהבה, שבה חיפשה אחריה. האהבה ה' חדשה התגלמה בדמותו של ויליאם (בילי) ספינדל, (41), מדען-אטום יהודי-אמריקאי, נשוי ואב לשני בנים, שהגיע לישראל כדי לערוך מחקרים בשטח ריכוז האיזו' טופים, אחרי שזכה במילגה מטעם קרן פוגברייט.

או בתפקיד הקשור עם הכור האטומי. כבר אז היתה אילנה נערה שבעת אכזבות ולמודת סבל. לפני כחמש שנים התאהבה בצעיר ישראלי. הרומן ביניהם היה ארוך וממושך. הם עמדו להינשא ואז, כשהתופה כבר נראתה באופן, חזק בו הצעיר מהב' טחת הנשואין.

אילנה הגיבה בצורה קיצונית. היא נכנ' סה לבית-השימוש, שפכה על עצמה פח נפט והציתה עצמה. כשהיא אחוזת להבות, פרצה כלפיד חי החוצה, בצעקות: הצילו! הצלילו! הצלילו! אולם בגופה הוטבעה מזכרת נצח מאותו נסיון התאבדות, בצורת כוהי ענקית ככל חלק גופה התחתון, עד לברכיה. מסי' בה זו היתה לובשת תמיד תצאיות ארוכות ונהגה לצאת אל חוף הים בבגדים שהגיע כמעט עד הברכיים.

לידידים, ששאלו לפשר הכוהי, היתה אילנה מסבירה כי היא גרמה בתאונה,